з товаришів Клода Шеннона – Джон фон Нейман (математик, фізик, економіст, досить талановитий також й у сфері інформатики) запропонував своєму колезі назвати вищезгадану міру невизначеності саме так, по-аналогії із фізичним поняттям. Вона визначається співвідношенням $H(x) = -K\sum_{i=1}^{n} p_i log_2\ p_i$.[4].

Враховуючи вищенаведене, неважко припустити, що поняття інформації безпосередньо пов'язане із проблемами в космології, фізиці, техніці тощо. Але особливої уваги заслуговує проблема інформації у чорній дірі (іноді її називають парадоксом Хокінга). Це фундаментальна фізична проблема, пов'язана із теорією відносності, квантовою механікою, сформульована Стівеном Хокінгом. Суть цього парадоксу наступна: інформація у чорній дірі хоча не знищується (іноді вчені притримуються інших поглядів[5]), але вона повертається не у корисному вигляді, як, наприклад, тоді, коли б ми спалили енциклопедію, але зберігли б дим й попіл.[6] Особливо «гостро стоїть» ця проблема тому, що вона є шляхом до відкриття теорії всього, тобто теорії, що може об'єднати усі відомі людству фундаментальні взаємодії (хоч це електромагнітна, хоч гравітаційна, сильна, слабка тощо).

Отже, поняття інформації, на перший погляд, доволі тривіальне й звичне у побуті, насправді «пронизує» усі науки: інформатика, фізика, статистика, електроніка, математика, філософія – усі вони неодмінно при певних вхідних даних у своїх теоретичних міркуваннях керуються цим терміном. Сучасна інформаційна революція, яка є закономірним розвитком людської цивілізації, все більше нам «показує», що без цього поняття подальша еволюція науки неможлива. Тому детальний аналіз та використання цього поняття життєво необхідні, особливо у контексті таких наук, як фізика та інформатика.

Список літератури

1. ISO/IEC 10746-2:1996. Information technology - Open Distributed Processing - Reference Model: Foundations. Geneve, 1996. 2 с.
2. Wiener, Norbert. Cybernetics or Control and Communication in the Animal and the Machine. Cambridge, Massachusetts: The M.I.T Press, 1985. 132 с.
3. САВЕЛЬЕВ И.В. Курс физики: Учеб.: В 3-х т. Т.1: Механика, Молекулярная физика. – М.: Наука. Гл. ред. Физ.-мат.лит., 1989. – 352 с. 292 с.
4. SHANNON C.E. A Mathematical Theory of Communication. The Bell System Technical Journal, 1948. 11 с.
5. Hawking, Stephen. Brief Answers to the Big Questions. Bantam Books. New York, 2018. 11 с.
6. Hawking, Stephen. Brief Answers to the Big Questions. Bantam Books. New York, 2018. 23 с.

УДК 331.446.4

РОЛЬ ЕМОЦІЙНОГО ІНТЕЛЕКТУ В ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ МЕНЕДЖЕРА

О. Клявіна, зд. гр. МЕ-22
Т. Тушевська, асистент
Центральноукраїнський національний технічний університет

Емоційний інтелект є важливою складовою, наявність якої є обов'язковою для успішної та взірцевої роботи менеджера будь-якого рівня, починаючи від місця роботи, такого як сільськогосподарський магазин, і закінчуючи кращими гіпермаркетами держави.

Проблематика, ідеї розвитку емоційного інтелекту як чинника ефективної діяльності менеджера, виховання лідерських навичок в особі керівника бізнес-структури є темою багатьох форумів, конференцій, виступів публічних осіб, вітчизняних та закордонних вчених. організації.

Зважаючи на зростаючу конкуренцію в сучасному світі бізнесу, роль емоційного інтелекту в професійній діяльності менеджера стає все більш важливою. Здатність розуміти

та ефективно взаємодіяти з іншими людьми, керувати своїми емоціями та працювати в команді є важливими навичками для будь-якого менеджера. У контексті глобалізації та міжкультурної взаємодії, розуміння різних культурних контекстів та спілкування з людьми з різних країн та культур також відіграє важливу роль у професійному успіху. Тому дослідження ролі емоційного інтелекту в професійній діяльності менеджера є актуальним та важливим завданням для дослідників та фахівців у галузі управління.

Питання щодо емоційного інтелекту в професійній діяльності менеджера, було об'єктом дослідження таких вчених, як Д. Голмана, Л. Заграя, Г. Захарчина, Н. Любомудрової, Л. Павловської, С. Дубровик, Ю. Федорової та ін. Емоційний інтелект, тобто розумне володіння емоціями, має велике значення для успіху особистості, що однозначно встановлено за результатами досліджень вищевказаних науковців.

Емоційним інтелектом визначають групу розумових здібностей, які беруть участь в усвідомленні та розумінні власних емоцій і емоцій оточуючих [1]. За Д. Гоулменом, емоційний інтелект відноситься до специфічного рівня пізнання себе та світу. Він відноситься до здатності свідомо розуміти свої власні емоції, а також емоції інших людей. Він включає в себе здатність мотивувати себе і інших, керувати своїми емоціями і взаємодіяти з іншими з емоційною гармонією. Д. Гоулмен визначив сім напрямків здібностей, які утворюють емоційний інтелект (EQ): емпатія, стійкість до стресу, самосвідомість, самомотивація, контроль над імпульсами, регулювання настрою, оптимізм. Відмінності в рівні EQ можуть вказувати на ймовірність життєвого успіху, якщо IQ є індикатором академічних досягнень.

Люди з високим рівнем емоційного інтелекту є більш гнучкими у своїй поведінці, легко можуть порозумітися з іншими, легко досягають поставлених цілей. Розрізняють дві групи: самоменеджмент - процес управління власним життям та часом з метою досягнення поставлених цілей та задач, та підприємницький менеджмент - набір навичок та знань, необхідних для успішного управління підприємством або бізнесом, який поєднує в собі елементи менеджменту та підприємництва, що дозволяє досягати більшого успіху в бізнесі.

EQ має 4 рівні розвитку: високий, достатній, середній та низький. Високий рівень розвитку емоційного інтелекту характеризується здатністю розпізнавання власних емоцій, а також оцінювання свого емоційного стану, визначання причини і пояснювання значень своїх емоцій. Достатній рівень розвитку емоційного інтелекту характеризується тим, що особистість має здатність до розпізнавання, оцінювання, визначення причини і пояснювання значення емоцій, але не завжди позитивно сприймає емоції інших людей. Середній рівень розвитку емоційного інтелекту характеризується тим, що особистість недостатньо гнучка у прояві емоцій, схильна до інтроверсії, в характері домінують позитивні емоції, але не завжди здатна будувати позитивні стосунки з людьми. Низький рівень розвитку емоційного інтелекту характеризується тим, що в особистості відсутнє намагання розпізнавання, оцінювання, виявляння причини і значення своїх емоцій та емоцій інших людей, тому проявляє неадекватну реакцію на прояви емоцій іншими, а також не здатна стримувати власні емоції [2, с. 12].

Значимість емоційного інтелекту в менеджменті, є незаперечним фактом. Поряд з когнітивним інтелектом він становить основу успішного управлінця. Однак, вже в сфері управління найчастіше цей термін вживається як «емоційна компетентність». Хоча ці поняття не є тотожними як вважають деякі науковці. Компетентність – це набір знань та навичок особи, які були отримані нею в результаті набуття компетенцій, іншими словами – це індивідуальна характеристика працівника, який застосовує в своїй діяльності сформовані компетенції, в цю ж чергу компетенції – це сукупність знань навичок, здібностей, якими повинен володіти працівник і які здобуваються в процесі навчання чи роботи [3].

Оволодівши власними емоціями, менеджер в подальшому зможе більш ефективніше використовувати їх для спілкування з підлеглими, правильної передачі своїх емоцій для стимулювання їх до виконання поставлених цілей, завдань, управління конфліктами, створенні сприятливого морально-психологічного клімату в колективі, прийнятті

оптимальних управлінських рішень при наявності альтернативних варіантів тощо [4, с. 66].

Достатній рівень розвитку емоційного інтелекту у є незаперечним фактором успіху менеджера у його професійній діяльності. Сучасним менеджерам необхідно розвивати емоційний інтелект, і в результаті це дасть змогу ефективно керувати організацією в наданих сучасністю умовах. Високий рівень EQ дозволяє здобути успішну самореалізацію, істотно впливає на продуктивність праці та забезпечує комфортні стосунки в колективі.

Отже, на основі аналізу літературних джерел можна зробити висновок, що емоційний інтелект є важливим фактором успіху в професійній діяльності менеджера. Це пояснюється тим, що здатність розуміти та ефективно взаємодіяти з іншими людьми, керувати своїми емоціями та працювати в команді є важливими навичками для будь-якого менеджера. Розуміння різних культурних контекстів та спілкування з людьми з різних країн та культур також відіграє важливу роль у професійному успіху.

Високий рівень емоційного інтелекту дозволяє менеджеру краще розуміти потреби та очікування співробітників, а також клієнтів та інших стейкхолдерів, що забезпечує більш ефективну комунікацію та співпрацю. Крім того, емоційний інтелект впливає на лідерські якості менеджера, зокрема на здатність до емпатії, мотивації та інші характеристики, які допомагають керувати командою та досягати поставлених цілей.

Таким чином, розвиток емоційного інтелекту є необхідним для сучасних менеджерів, оскільки це дозволить їм ефективно керувати організацією в умовах зростаючої конкуренції та глобалізації.

Список літератури

1. Goleman D., Boyatzis R., Mckee A. Primal Leadership: Learning to Lead with Emotional Intelligence. Harvard: Harvard Businsa School; Reprint edition, 2002. 306 p.
2. Дубовик С.Г., Драбчук Т.І. Розвиток емоційного інтелекту сучасних менеджерів як умова їх успішної діяльності. Вісник Сумського національного аграрного університету Серія «Економіка і менеджмент». Випуск 5 (60), 2014. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vsna_ekon_2014_5_4
3. Челало С. Емоційний інтелект у контексті розвитку особистості. URL: https://www.cuspu.edu.ua/en/ntmd/konferentsiy/3-mizhnarodna-internet-konferentsiia-2015/sektsiia-1/3519-emotsiynyy-intelekt-u-konteksti-rozvytku-osobystosti.
4. Передало Х. Роль емоційного інтелекту у системі основних компетенцій менеджера. Менеджмент та підприємництво в Україні: етапи становлення та проблеми розвитку. Випуск 2(2), 2020. URL: https://science.lpnu.ua/sites/default/files/journal-paper/2020/dec/22733/200991menpidpr-63-69.pdf

УДК 656.02 004.9

ОСОБЛИВОСТІ GPS-МОНІТОРИНГУ ПЕРЕВЕЗЕННЯ ВАНТАЖУ

В. Фоменко, зд. гр. ТТ-22
Науковий керівник: ***О. Кислун,*** доцент, канд. техн. наук
Центральноукраїнський національний технічний університет

Транспорт, як забезпечуюча сфера функціонування економіки в цілому характеризується критичними наслідками від виникнення несприятливих подій, що є однією з головних проблем сучасності. GPS-моніторинг покладено в основу автоматичного моніторингу параметрів об’єктів, що рухаються, який дозволяє оцінити: місцеперебування; швидкісний режим; пробіг та витрати палива; відвідування певних геозон; кількість заправок тощо [1, 2].

Отже, GPS-моніторинг дозволяє повністю контролювати транспорт: місце розташування машин в будь-який момент часу, їх швидкість і напрям руху, пробіг і зупинки, перетин заданих контрольних зон, дотримання маршрутів і графіків, витрату палива (швидке виявлення: «лівих» рейсів, крадіжку палива, накрутки спідометрів та інших шахрайств та є запорукою своєчасного прийняття управлінських рішень на усунення ганебних проявів